

Omslagbeeld *Schaffen België*

Omslagbewerking *auteur*

Titel illustratie *vlucht KM 1665*

Foto auteur *BBE reünie veertig jarig bestaan*

ISBN 9789462541771

Marinier zonder Franje

***draag ik op aan hen die ons de
afgelopen jaren zijn ontvallen. In
het bijzonder de BBE broeders waar
ik een speciale band mee had, mijn
'wapenbroeders'!***

© (Speldje) Bijzondere
Bijstands Eenheid

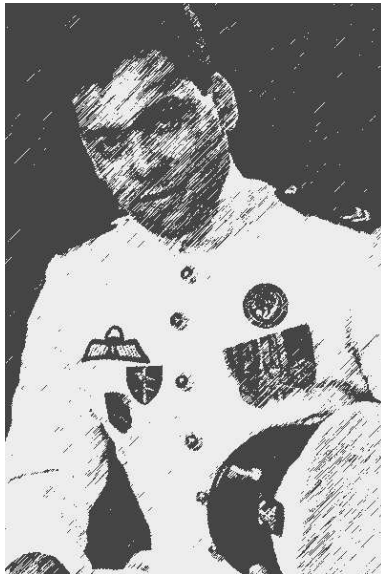
*Dirk (Dicky) Gerlofsma BBE broeder en onze BBE instructeur,
Hans van der Hilst BBE broeder en lid van onze aanvalsploeg,
Jaap Ruinemans BBE broeder en onze schietinstructeur,
Piet Schaddenhorst BBE broeder en aanvalsploegcommandant,
(ome) Rinus van Stokkum BBE broeder en opvolgend
pelotonscommandant 2^e peloton BBE/MP de Seinpost/Den Helder.*

Marinier zonder Franje

De Blauwe Marinier

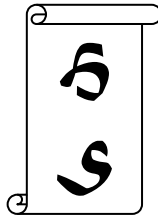
Het Korps in de jaren tachtig

Hein Sodeike

© Korporaal der Mariniers Algemeen

Marinier zonder Franje:
tweede druk 2015/~~MMXV~~
Copyright © 1979 - 1988 H.O.F.H. Sodeike

Hein Sodeike

AMSTERDAM – PURMEREND

ISBN 978 94 625 4177 1/eigen beheer ©H.S.

Uitgegeven via De Nieuwe Boekhandel

www.denieuweboekhandel.nl

www.denieuwebestseller.nl

www.YouTube.com **het Korps Mariniers en Hein Sodeike (1K)**

Geschreven ter gelegenheid van het
350 jarig bestaan
Korps Mariniers

10 December 1665 - 10 December 2015

Marinier zonder Franje

De Blauwe Marinier

Het Korps in de jaren tachtig

Hein Godeike

<u>Hoofdstuk</u>	<u>Bladzijde</u>
Voorwoord	12
Eerste Amfibische GevechtsGroep (1AGGP)	18
Het lot	25
De organisatie	27
De opleiding klas 275	29
België parachutisten opleiding te Schaffen	51
De Bijzondere Bijstands Eenheid(BBE) de opleiding	62
De Nijmeegse vierdaagse	82
De Seinpost BBE/MP 2^e peloton Den Helder	102
Borneo jungle warfare	118
Het (nood)lot	143
De Whiskey compagnie (Wcoy)	149
Mentaliteit	172
De onderofficiersopleiding	174
Speedy Gonzales	180

<u>Hoofdstuk</u>	<u>Bladzijde</u>
<i>De BBE kaderlid</i>	191
<i>De Nederlandse Antillen</i>	202
<i>De BBE commando overlevingscursus</i>	222
<i>Noorwegen (Eerste Amfibische GevechtsGroep)</i>	241
<i>Blauwe Jongen</i>	258
<i>Het foute volk</i>	265
<i>Daar komen de schutters aan (herhaling)</i>	272
<i>De verboden hoofdstukken</i>	
○ <i>Paul S. mijn broeder</i>	277
○ <i>Paultje S. mijn broer</i>	281
<i>De vergeten hoofdstukken</i>	
○ <i>Gevangenistijd</i>	289
○ <i>Schiet mij maar dood</i>	294
<i>Nawoord</i>	313
<i>Rangen en Standen Marine - Korps Mariniers</i>	316
<i>Woordenlijst en afkortingen</i>	317
<u><i>Plus een aantal anekdotes en wetenswaardigheden</i></u>	

Anekdoten en wetenswaardigheden

<i>Synergie</i>	11
<i>Semper Paratus pro Justitia</i>	17
<i>Vuurwapens bij het Korps in de jaren tachtig</i>	24
<i>Je eet wat je opschept</i>	49
<i>'Het is tijd de hoogste tijd'</i>	61
<i>Politie Parcours</i>	81
<i>Naïviteit, roekeloos of gewoon zuivere pech</i>	100
<i>Luppen</i>	117
<i>Royal Marines Commando</i>	142
<i>Engels wetboek van militair strafrecht</i>	148
<i>Bedrijfsveiligheid (wat niet weet wat niet deert)</i>	171
<i>Katje</i>	201
<i>I.E.D. Verkenner Hr.Ms. de Soemba Den Oever</i>	240
<i>Noorse Trollen</i>	257
<i>Humor</i>	264

Anekdoten en wetenswaardigheden

<i>Naaicultuur/luppen</i>	271
<i>Revolver</i>	276
<i>Marinier zonder Franje</i>	280
<i>Nog meer wapens en wapen(tuig)</i>	287
<i>In de jaren tachtig</i>	
<i>I have been kneecapped</i>	301
<i>Sociaal Medische Dienst Overveen</i>	304
<i>Het verborgen slotakkoord</i>	324

Synergie

Wanneer ik het Korps Mariniers in de jaren tachtig tot aan het heden mag beschrijven met slechts één woord dan is dat het volgende; samenwerking bij dit Korps dat door diverse factoren zoals broederschap en teamgeest meer oplevert dan de eigenlijke som.

1+1=3

Het Korps Mariniers is Synergie.

© Een Indonesisch/Nederlands krijgsmachtsgezin in de jaren tachtig

Voorwoord

Mijn opa Hein senior kreeg als Indonesisch weeskind aan het begin van de twintigste eeuw de kans om zich volgens de normen van de Nederlandse koloniale machthebbers educatief te ontwikkelen. Eerst in een Rooms Katholiek weeshuis, daarna bij het Koninklijk Nederlands Indisch Leger (KNIL). Na vier jaar (Birma) krijgsgevangenschap in een jappen kamp, wist hij na de tweede wereld oorlog met zijn gezin te vluchten naar Nederland, alwaar hij jaren later bij de Koninklijke Landmacht als Adjudant Hofmeester met pensioen ging.

Mijn vader Hein junior werd als Nederlandse marineman met gezin, vrouw en dochter, tijdens de laatste heftige politionele acties in Indonesië, voor enkele jaren gestationeerd op de Marinebasis Hollandia, Nederlands Nieuw-Guinea. Op dit prachtige tropische eiland heb ik voor het eerst het levenslicht gezien.

Mijn naam is Hein de derde. Ik ben geboren in de tropen, begin jaren zestig. Mijn (voor)ouders kwamen uit Nederland, China, Indonesië en de Zuid-Molukken! Dit zijn mijn memoires over het Korps in de jaren tachtig.

Ik was voorbestemd om onder de wapenen te vallen, mijn lot als jongeman was min of meer al duidelijk, onoverkomelijk en onvermijdelijk! Onvermijdelijk wanneer je uit een Indonesische/Nederlandse

krijgsmachtsfamilie kwam, onoverkomelijk omdat er in de jaren tachtig nog zo iets bestond als de dienstplicht. Duidelijk was de keuze van mijn favoriete krijgsmachtsonderdeel, wanneer je was geboren in het havenstadje Hollandia met een militaire basis, bewoond door een contingent aan mariniers, dan was je beroepskeuze voor de toekomst echt allang bepaald.

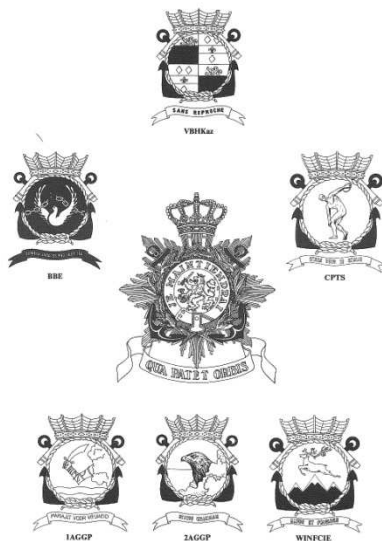
Generaties voor mij, waren de stamboomhouders van mijn Indonesische/Nederlandse familie, stuk voor stuk militairen en ik als oudste zoon ging eind jaren zeventig voor de dienstplicht als matroos (zee milicien) naar de Marine. Na veertien maanden dienstplicht en een nieuwe keuring, mocht ik de beroepsopleiding bij het Korps Mariniers in Rotterdam volgen, de derde generatie beroepsmilitair was een feit!

Al heel snel kwam ik tot de conclusie dat ik totaal maar dan ook totaal ongeschikt was voor deze vorm van militaire tucht. Ik lapte letterlijk en figuurlijk alles aan mijn laarzen, had lak aan regels en tradities, maar ben er gelukkig altijd goed mee weggekomen.

Dat is mede de reden waarom ik maar een betrekkelijk korte tijd van zes jaar, waarvan drie jaar als onderofficier bij dit prachtige Korps heb mogen dienen. Na deze zes jaren was ik doordrongen van het feit dat ik ongeschikt

was voor dit leventje. En het besluit moest nemen, om mijn ontslag rijkszeedienst aan te vragen, aan te bieden!

Ik heb mijn meeste jaren bij het Korps Mariniers mogen doorbrengen bij de Bijzondere Bijstands Eenheid, de BBE, **een anti terreur eenheid die was opgericht na de Palestijnse terroristische acties tijdens de Olympische Spelen in München 1972**. Ik heb in Doorn de opleiding gevolgd en heb daarna een interessante plaatsing gekregen bij het tweede peloton op de Seinpost in Den Helder, gespecialiseerd in maritieme operaties. Ook bij het alarmpeloton van de BBE in Doorn heb ik mogen dienen zowel als marinier en later als korporaal.

Eenheden (wapenschild) van het Korps Mariniers. gelegerd in de VBHKAZ te Doorn

Verder heb ik zowel de Berg, als de Arctische en Jungle warfare (oorlogsvoering) opleiding met goed gevolg doorlopen, ik heb diverse parachute opleidingen gedaan en heb verschillende operationele plaatsingen gehad, waaronder bij de 1AGGP, de Whiskey compagnie en voor negen maanden de 21e compagnie op Curaçao.

Mijn leven bij het Korps Mariniers was één grote fijne vakantie. Prachtige (ei)landen, zoveel vrije tijd en mooie vrouwen. Nooit heb ik voor de moeilijke keuze gestaan om echt een mensenleven te moeten nemen, nooit heb ik de dreiging gevoeld dat ik gedood zou worden of moest sterven voor mijn vaderland. Ik heb het eigenlijk, op een paar kleine uitzonderingen na, altijd super leuk en waanzinnig goed gehad bij het Korps Mariniers. Wij zaten in een rustige periode tijdens de jaren tachtig waar je werd voorbereid als marinier op de vreselijke dingen die gingen komen, maar die kwamen er gelukkig nooit; **wij hadden heel veel mazzel in de jaren tachtig!**

Vreselijk vind ik het anno nu, wanneer ik op zeventien april in mijn huidige woonplaats Purmerend, helaas mijn respect mag tonen bij het graf van een broeder, een korporaal, een marinier, die gesneuveld is in den vreemde. Ik neem de houding aan, salueer en maak rechtsomkeert, ga vol verdriet richting huis, wetende dat hij zijn jonge leven heeft verloren. Het doet mij beseffen

dat ik hier misschien ook had kunnen liggen wanneer ik in de jaren tachtig een heel andere keuze had gemaakt.

Fijn vind ik het wanneer mijn vroegere collega's met een respectabele militaire rang, richting Functioneel Leeftijd Ontslag (FLO) gaan. Respect voor hen die in de jaren tachtig wel het dappere besluit hebben genomen om voor een mooie militaire carrière te kiezen en daardoor misschien wel te veel hebben gezien en/of meegemaakt.

Dus niet te veel oorlogstaal in mijn boek, maar leuke/stoute avonturen in verre landen, onderhuidse gevoelens, rauw, onthullend en confronterend. Eerlijk en oprecht.

Hein Ederike

© Opa Hein oud KNIL strijder

Eén ding wat ik mij al snel besepte, echt het eerste waar men zich bewust van moest zijn, wanneer je het Korps Mariniers had verlaten, was het volgende;

De burgermaatschappij is de echte wereld waar iedereen de eindrang 'kutburger' heeft, wen daar maar vast aan!

Semper Paratus pro Justitia

De BBE van het Korps Mariniers UIM (Unit Interventie Mariniers) is een professioneel getrainde anti terreur eenheid van het Korps Mariniers.

Na een carrière bij het reguliere Korps, en met de nodige praktijkervaring, zullen de besten, uiteindelijk na een specifieke lichamelijke en geestelijke keuring, deze pittige en zware opleiding mogen volgen.

Slechts een enkeling haalt de eindstreep en mag dan als één van de weinige militairen in Nederland zichzelf special forces noemen.

De Bijzondere Bijstands Eenheid was in de jaren tachtig samengevoegd met de Marine Patrouilles, die vooral in Den Helder actief waren met de bekende rode MP letters op witte pothelmen en een zwarte gummi knuppel.

Verder werden wij ingezet als koerier van de Koningin. Door heel Nederland reden wij in de jaren tachtig bewapend met een negen mm pistool om belangrijke, geheime poststukken rond te brengen!

Eerste Amfibische GevechtsGroep (1AGGP)

Tijdens de opleiding in Den Helder als dienstplichtig matroos, werd al duidelijk dat ik op de verkeerde plek zat. Gedurende mijn EMV (eerste militaire vorming) in Den Helder kreeg men te maken met mijn fanatieke competitieve karakter. Ik was door de Marine op een discutabele wijze gekeurd en binnen de organisatie gehaald. Samen met een stel andere kandidaten was ik in Hilversum door het MARKEURSEL (marine keuring en selectie centrum) slechts gedeeltelijk gekeurd. Hier kwam de bekende waardeloze bureaucratie van de overheid naar boven en dit beleid werd weer verkeerd geïnterpreteerd door het marine personeel.

© Eerste Militaire Vorming als matroos bij de Marine te Den Helder

Er was binnen de krijgsmacht eind jaren zeventig, een enorme achterstand ontstaan in de administratie. Tijdens de keuring was het namelijk zo dat de officieren

op het MARKEURSEL, ons (de kandidaten) onder druk moesten zetten. Zij verplichtten ons om zonder de psychologische keuring (keuringsklasse drie) het dienstvak logistieke administratie te vervullen, anders kon je oprotten naar de Landmacht. Dus ik moest naar de Marine als matroos zeemilicien (dienstplichtig) met keuringsklasse drie om aan de wal in een marine kazerne de administratieve achterstand in te lopen of weg te werken. Echt niet, daar had ik helemaal geen zin in, revolutie. Voor mij geen administratie maar lekker sporten.

Nadat ik zo een beetje alle records op de sportschool van MKWD had gebroken en doordat mijn recalcitrant gedrag tijdens deze marine opleiding opviel, werd ik al snel op het matje geroepen door en bij de plaatselijke divisiechef. Na dit gesprek was mijn lot bepaald, ik werd als matroos geplaatst bij een marinierseenheid op de VBHKAZ; de Eerste Amfibische GevechtsGroep.

Bij de 1AGGP begonnen de problemen pas echt, doordat ik keuringsklasse drie had, mocht ik niet mee met buitenlandse oefeningen. Maar ik was helemaal niet afgekeurd, ik was gewoon niet volledig gekeurd. Mijn commandant bij de 1AGGP was het daar helemaal niet mee eens, ik moest herkeurd worden en bij de eerste

beste buitenlandse oefening was ik erbij. Goed gekeurd met keuringsklasse één.

Tijdens een grootscheepse buitenlandse militaire operatie genaamd 'Teamwork' begin jaren tachtig, kreeg mijn voorliefde voor dit Korps een enorme boost. Het hele zootje ging met de 'love ferry' van Europoort of Hoek van Holland richting Engeland. Vervolgens reden wij dwars door Engeland naar een marine havenstad om daar in te schepen (embarkeren) op de Engelse troepen transportschepen die vernoemd waren naar de ridders van de ronde tafel. Waarna de hele vloot vertrok inclusief de Nederlandse mariniers vanuit de Engelse marinehavens Plymouth en Portsmouth gelegen aan de Noordzee, om vervolgens tussen Ierland en Wales, via de Ierse-zee richting het noorden te varen, om op de Atlantische oceaan ter hoogte van de Shetland eilanden ten noordoosten van Schotland, contact te maken met onze Amerikaanse bondgenoten. Op deze enorme USMC heli carriers zaten meer Amerikaanse mariniers dan dat het hele Nederlandse Korps Mariniers groot was in de jaren tachtig. Vervolgens was het plan dat wij na een lange zeereis, amfibisch zouden gaan landen op de kust van Noorwegen, tussen de hoge fjorden.

Wij waren in Nederland voorpagina nieuws. Tijdens onze maritieme verplaatsing, was het zeer slecht weer. De

ocean was ruw en de golven enorm hoog. Volgens de kranten in Nederland waren wij tijdens de zeereis allemaal zeeziek en tactisch onbruikbaar geworden. Vreemd genoeg had ik, als enige zeeziek, hier aan boord nog nooit een journalist gezien. De militaire operatie ging gewoon door zoals gepland. Hallo Noorwegen!

Na enkele weken tactische verplaatsingen in Noorwegen verzamelden wij ons rondom een vliegveld. Wij moesten aan de rand van een uitgestrekt bos wachten op onze chartervluchten naar Nederland. Tijdens het wachten werden er spontaan kampvuurtjes gemaakt. Het begon aardig te schemeren, de avond kondigde zich aan. De kampvuurtjes werden kleine bosbranden met een enorme rookontwikkeling, zo erg dat het vliegverkeer voor enkele uren was ontregeld.

Nu werd mij ook duidelijk wat dit Korps zo sterk en groot maakte in de jaren tachtig, samen uit samen thuis, door teamspirit en broederschap. Deze termen waren prettige besmettelijke (mentaliteit) virussen. Een mentaliteit die ik mij onmiddellijk eigen wist te maken.

Ik heb in deze periode bij het Korps Mariniers heel veel geleerd, eigenlijk teveel. Ook de slechte kanten van sommige broeders leerde ik kennen. Een enkeling was simpelweg gewoon niet te vertrouwen, er werd weleens

wat van mij gestolen door een onverlaat. Gelukkig waren deze incidenten zeldzaam, maar ik werd wel alert.

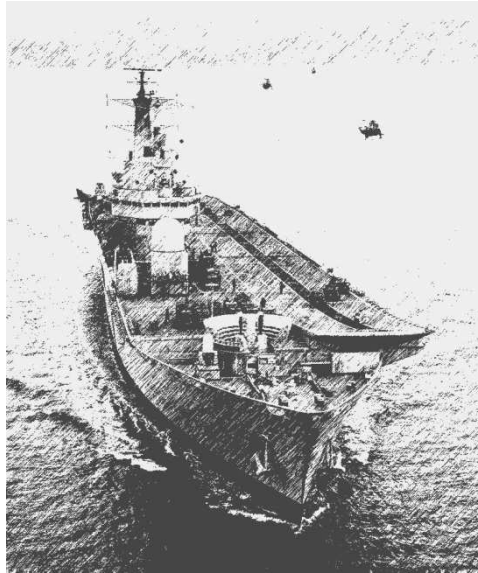
De VBHKAZ was ook de thuishaven van wel een hele bijzondere groep mariniers. Ik zag hen altijd rondlopen in hun groene scherfwerende vesten, die de Amerikanen ooit in Vietnam gebruikten. Met een vette revolver geborgen in een lederen holster op hun heup, waren zij voor mij een levend begrip (super marinier) geworden. Het neusje van de zalm bij defensie, het summum voor een marinier, de top! Een beetje apathisch keek ik naar deze groep wanneer zij tijdens het speedmarsen voorbij renden rondom Doorn. Voor mij was deze Bijzondere Bijstands Eenheid van het Korps Mariniers een complete utopie, onhaalbaar voor deze vlootbaal.

Militaire Operatie Teamwork, Atlantische Oceaan, jaren tachtig.

Ergens in Montana USA rinkelt een telefoon, een jonge vrouw, een moeder neemt de hoorn op. Buiten komt het herfst zonetje in het oosten op. Op haar arm draagt zij een kleine meid van nog geen half jaar oud, de jongste telg van dit gezin. Papa is helikopter piloot bij de USMC. Een kapitein van het Amerikaanse Korps Mariniers.

Ergens in Montana USA rinkelt een telefoon, de jonge vrouw heeft de hoorn reeds opgenomen, zij luistert aandachtig, wordt lijkleek en laat bijna haar kindje vallen, die zij op haar

arm draagt, zij zakt door haar knieën, drukt haar dochtertje dicht tegen haar aan en fluistert in haar oor: "papa is dood."

NATO oefening Teamwork jaren tachtig in samenwerking met de UK (foto Marine)

Ergens op de Atlantische Oceaan, staan een stel Nederlandse mariniers te wachten op een Amerikaanse helikopter om met de eenheid de amfibische landingen te oefenen. Net voordat het hun beurt is om met deze oefening aan te vangen stort de helikopter die hen zou ophalen neer in de oceaan. Na enkele uren zoeken, blijkt dat niemand het ongeluk heeft overleefd.

Ergens op de Atlantische Oceaan, krijgt een Noorse vissersboot drie kleine oranje stipjes in het zicht. Door het slechte weer, heftige windstoten en onbetrouwbare stromingen was het bemanningspersoneel van een Amerikaanse helikopter ver weggedreven van de operationele

vloot, om binnen het uur, veilig maar onderkoeld, aan boord van een Noorse visserskotter te worden getrokken. Zij waren alle drie nog in leven. Door de slechte communicatie, het slechte weer en het ruige water werd dit heugelijke nieuws pas de volgende dag bekend.

Ergens in Montana USA rinkelt een telefoon,

Vuurwapens bij het Korps in de jaren tachtig

Bij het Korps werd het wapen de NATO FAL FN gebruikt als persoonlijk wapen. Dit was een geweer met een lange loop, *half (semi) automatisch met het kaliber 7,62 waarmee je schot voor schot kon vuren. Een iets grotere broer van dit wapen was de FALO, precies hetzelfde wapen met een iets wat dikkere loop om automatisch mee te kunnen vuren.

Dan had je nog een super mitrailleur, de MAG, ook 7,62 maar met een veel zwaardere loop en snellere vuurkracht, dit wapen kon je niet alleen bedienen. In praktijk werd dit wapen bediend door een schutter met zijn helper.

Daarnaast had je nog kleine wapens ter zelfbescherming, zoals de UZI pistoolmitrailleur negen mm of het pistool de Browning FN negen mm.

Revolvers .38/357 magnum in combinatie met de Heckler & Koch mp5 of de Uzi beiden negen mm waren mijn persoonlijke wapens bij de Bijzondere Bijstands Eenheid.

****door de vuurregelaar uit het wapen te nemen, was het ook mogelijk om met de FAL automatisch te vuren!***

Het lot

matroos der derde klasse logistieke dienst administratie zee milicien.

De eerste keer dat ik Alex (toentertijd nog prins van Oranje) tegen kwam, was een indirecte ontmoeting. Ik was tijdens mijn dienstplicht in de jaren tachtig matroos en mocht bij de 1AGGP van het Korps Mariniers dienen in de logistieke ondersteuning. Dat hield in, dat ik in het Witte Huis, op een kantoor in het archief, eenvoudige administratieve werkzaamheden verrichtte, voor deze enorme marinierseenheid. Dit administratieve werk voor de 1AGGP (een marinierseenheid ter grootte van een bataljon), was zo licht en van korte duur dat ik daardoor genoeg tijd over had, om te sporten en mij te verdiepen in het mariniersvak.

Het verdiepen leidde van passief toekijken vanaf de zijlijn tot het actief deelnemen aan diverse trainingen, met goed gevolg. Voordat ik mij mocht melden voor de beroepsopleiding marinier in Rotterdam, had ik door schade en schande bij de 1AGGP, mij al heel wat mariniers wijsheden kunnen toe-eigenen.

Eén van de trainingen, en in die tijd (ik spreek over de jaren tachtig) een verplicht nummer voor elke marinier, was het kwaliteitsnummer KWT (koudweer training). Deze zware training was opgebouwd uit een afmattende

bergtraining in Schotland en een extreem koude arctische training in Noorwegen.

Tijdens de koudweer training in de jaren tachtig bezochten Alex en zijn vader Claus, de 1AGGP in Noorwegen en mochten zij voor één nacht slapen in een sneeuwhol samen met de mariniers. Toen was daar het moment, dat iedereen 's nachts in de extreem koude buitenlucht stond. Met z'n allen keken wij richting het noorden omhoog en zagen daar, onheilspellend prachtig mooi; het Noorderlicht dansend aan de horizon, spelend met onze fantasie, onze gedachten waren eventjes heel ver weg. Een enorme belevenis, voor vader en zoon, toen was eigenlijk al duidelijk wat de voorliefde van Alex was bij de Nederlandse Krijgsmacht.

De Marine natuurlijk. Helaas kon hij fysiek nooit marinier worden. Dat was mijn lot; marinier zonder franje!

Het Noorderlicht heb ik daadwerkelijk meegemaakt echter zonder onze Koninklijke vrienden zoals in dit hoofdstuk staat geschreven. Zij waren wel bij de 1AGGP voor één nachtje, maar dat was net een wintertermijn vóór mij! Maar dit spektakel was zo prachtig, dat ik het op papier wel met hen moest delen. Ook andere natuurfenomenen heb ik mogen meemaken bij dit avontuurlijke en wereldse Korps Mariniers en zullen ook ruimschoots in mijn memoires aan bod komen!

De organisatie

Eenheden binnen de organisatie in vogelvlucht.

Bij het Korps Mariniers is de individu (bijvoorbeeld schildwacht of scherpschutter) de kleinste eenheid, die in de jaren tachtig eigenlijk nog niet echt van belang was. Vervolgens had je het buddy systeem, twee mariniers in opleiding, die voor elkaar zorgden of koppels in een geweergroep. Dan kreeg je de twee kleinste eenheden in de operatie, namelijk een aanvalsploeg van de BBE in de jaren tachtig, vijf man sterk en bij de parate eenheid een geweergroep van negen man (sergeant, korporaal en zeven mariniers). Een geweergroep bestond dus uit een sergeant (fal), die de algemene leiding had. Als groepswaapen had hij een zware mitrailleur, de MAG die werd bediend door twee mariniers, de MAG schutter en de MAG helper (fal), zij stonden weer onder directe leiding van de opvolgend groepscommandant, de korporaal (fal), verder bestond de groep uit twee koppels met een lichte mitrailleur (falo) en een geweer (fal) plus een verkenners (fal). Wanneer wij bij deze organisatie structuur blijven, namelijk die van een authentieke infanterie eenheid van het Korps Mariniers in de jaren tachtig, dan maakte je met drie geweergroepen, één peloton (drie geweergroepen, één officier oftewel de pelotonscommandant (fal) met zijn staf bestaande uit de*

opvolgend pelotonscommandant, een sergeant majoor plus een marinier verbindingen, de radioman). Met drie pelotons maakte je weer één compagnie inclusief een aparte compagnie commandant plus staf. Verder kon je met een aantal van deze compagnieën een nog grotere eenheid maken namelijk een bataljon, en waar die uit bestond, uit hoeveel compagnies en uit wat voor soort eenheden, daar waren de meningen in de jaren tachtig over verdeeld. Minimaal bestond dit bataljon uit twee infanterie compagnies, een ondersteuningscompagnie (anti tank, mortieren en anti luchtdoel) en een logistieke eenheid (administratie en bevoorrading). Plus een enorme uitgebreide staf, sectie één (personeel), sectie twee (inlichtingen), sectie drie (operaties) en sectie vier (bevoorrading).

Bij elke eenheid groot of klein, kon altijd een persoon of eenheid worden toegevoegd wanneer dit in de operatie nodig was, de eenheidscommandant had hen dan ter beschikking, bijvoorbeeld een ziekenverpleger of een stinger eenheid (anti luchtdoelraket).

Bij andere eenheden zoals de Bijzondere Bijstands Eenheid was de organisatie structuur vaak net eventjes anders maar in beginsel hetzelfde, kleine eenheden vormden samen een grotere!

**UK (Falklands war) wijsheid; iedereen standaard geweer met lange loop!*

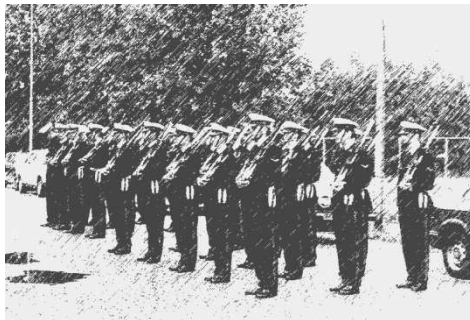
De opleiding klas 275

Het was een prachtige dag, het zonnetje kwam door en Nederland ontwaakte onder de eerste warme zonnestrallen die de lente aankondigden. Ik reisde met de trein van mijn woonplaats Amsterdam naar de Van Ghent Kazerne te Rotterdam. De ochtend was fris en fruitig, iedereen was vrolijk en aardig, de wereld was goed. Omringd door een roze wolk stapte ik op het station Rotterdam uit om vervolgens de tram te pakken met eindbestemming het voetbalstadion van de lokale voetbal club; Excelsior. Vanaf hier was het nog een klein kwartiertje lopen naar de kazerne. Al na vijf minuten zag ik in de verte de contouren van een imposant gebouw, het hoofdgebouw van de marinierskazerne, de VGKAZ.

Daar kwam ik binnen, bij het Korps Mariniers voor de beroepsopleiding marinier, in de Van Ghent Kazerne te Rotterdam, gekleed in mijn 'Donald Duck' pakje, een grappige bijnaam voor het uniform van een matroos bij de Marine.

De toekomstige mariniers kwamen uit alle windstreken van Nederland. Wij werden als cursisten doorgestuurd naar een barak waar we de eerste weken zouden wonen. Twee enorme barakken bevonden zich aan de rand van het kazerneterrein. Zij stonden in de lengte naast elkaar, in elke barak waren twee grote slaapzalen

gehuisvest. De barak was in het midden gescheiden door gemeenschappelijke wasgelegenheden plus sanitaire. Aan de zijkant van de barak ter hoogte van deze gemeenschappelijke toiletten was ook de hoofdingang. We sliepen op een prachtige zaal aan de achterkant van deze barak, via de hoofdingang van de barak linksaf. We lagen op stapelbedden met aan weerskanten een ruime kledingkast met slot. De grote openzwaaiende zaaldeuren aan de kop zijn kant van onze slaapzaal, grensden aan een klein straatje met losliggende klinkers. Aan de overkant van dit smalle straatje stonden wat auto's geparkeerd onder de enige aanwezige verwaarloosde platanen, met daar direct naast een slecht onderhouden voetbalveld met boterbloemen en paardenbloemen. Aan de rand van dit veld stonden ter hoogte van onze barak rekken van metalen stangen, waar wij ons elke ochtend aan op mochten trekken zodat wij stiekem sterk werden.

© Klas 275 beroepsopleiding Marinier te Rotterdam

Gedurende de eerste dag ging je inrouleren langs de medische dienst en diverse administratieve kantoortjes om jezelf te registreren voor bijvoorbeeld je loon (katje). Verder moest je natuurlijk beddengoed hebben, kleding (uniformen), persoonlijke uitrusting (psu), hangslotjes, wapenpas, marinepas (KM legitimatiebewijs), plunje in plunjezakken en nog veel meer dingen om de eerste dagen te functioneren en de rest van je mariniers leven.

Ik was de enige in uniform tijdens het inrouleren, de rest van de mannen, toekomstige mariniers, waren in burger gekleed. Je hoorde de verschillende dialecten en ik kwam erachter dat er nog drie Amsterdammers in de opleiding zaten, verder waren er ook een aantal dienstplichtige mariniers die de beroepsopleiding mochten volgen. Ik werd al heel snel vrienden met deze stadsmensen en de 'veteranen', en wij werden al gauw een gezellig hecht team. Later werd de broederschap groter en voelden wij teamspirit voor onze gehele opleiding, inclusief het kader!

Maar dat zou pas later komen, eerst moesten onze toekomstige broeders op introductie bivak. Daar mochten wij 'veteranen' niet bij zijn, wij wisten teveel en kregen onze eigen kaart en kompas bivak. Op deze manier kon ik dus kennis maken en amicaal contact leggen met het kader, een hele andere beleving dan

mijn mede cursisten. Wij mochten in het logistiek meedraaien tijdens de introductiebivak om onze medecursisten te verzorgen. Dat was soms wel moeilijk.

Ik moest een grote bakstafel in het bivak gereed maken voor een broodmaaltijd met melk en een pull warme soep, ik mocht echter niets zeggen tegen mijn medecursisten. Ik wist ook precies wat er ging gebeuren. Ik mocht namelijk niet vertellen, dat al het eten verdeeld diende te worden over de drie groepen die aanwezig waren rondom het bivak terrein. Het kader had het zo geregeld dat de groepen met tien minuten verschil bij de eettafel zouden arriveren, bij de eerste groep was de melk op en bij de tweede groep was er geen brood meer, dus de derde groep had gewoon pech gehad of zoals wij dat bij het Korps noemden; ‘houten bek’. De mannen hadden twee dingen geleerd, een marine uitdrukking, maar wat natuurlijk veel belangrijker was, de wijze les; denk niet alleen maar aan jezelf, maar denk ook aan die anderen, die nog na jou moeten komen om te eten, te drinken, te slapen of om je kut te soppen!

De funderingen voor broederschap en teamspirit, teamgeest waren gelegd. Helaas was er na deze introductie bivak nog maar één Amsterdammer in de opleiding. Samen hebben wij tijdens de cursus, heel veel kattenkwaad uitgehaald. In ieder geval mochten wij vol trots, aan het eind van de maand, in Baratheia met de